

O lume de mănăcioși

La început a mâncat o literă. Cui nu i se întâmplă să mănânce o literă? Era un extemporal, prin clasele primare. Trebuia să scrie „Tata mănâncă supă la bucătărie“ și-n loc de asta a scris „Tata mnâncă supă la bucătărie“. A luat o palmă după ceafă și-a fost obligat să rupă foaia din maculator. Pe vremea aia oamenii nu-și băteau capul, rupeau foaia și scriau pe alta. Nu se-ntrebau, de pildă, de ce n-a mâncat o literă din „supă“, din „bucătărie“, ori chiar din „tata“. De ce-a mâncat tocmai din „mănâncă“. Maculatorul să aibă foi...

Nimeni n-a făcut legătura cu un episod asemănător, care se petrecuse la mii de kilometri distanță, într-o școală din America. Un școlar, neatent ca și ăsta al nostru despre care vorbim, în loc să mănânce o literă, a pus una în plus. „Tata mănâncvă supă la bucătărie“. Altă scatoalcă, altă foaie de maculator consumată.

Cu vremea, băiatul care mâncase o literă, a început să mănânce cuvinte. Lucrările erau mai elaborate și frazele mai lungi, dar, pentru a simplifica fenomenul, vom păstra același exemplu. „Tata mănâncă la bucătărie.“ Unde era supa? Habar n-am. Zburau foile din maculator de ți se făcea părul măciucă. Ăstimp, pe cealaltă parte a globului, nici celălalt nu se lăsa mai prejos. Năravul din fire n-are lecuire. Țsta mânca, ălălalt adăuga. „Tata mănâncă supă de pui la bucătărie.“ Rupe foaia.

Azi așa, mâine-așa... „Tata la bucătărie“, scria al nostru, mâncând cuvinte. „Tata mănâncă supă de pui și grătare de porc la bucătărie“, scria celălalt, la fel de neatent. Nu se puteau concentra, nici unul, nici altul. Asta îi costa maculatoare întregi. „Tata“, a scris în cele din urmă cel care mânca litere și cuvinte, iar celălalt a așternut pe hârtie o nuvelă întregă despre cum se îndopa taică-său la bucătărie cu găinușe, curcani fripți și alivenci de-ale lor, cum le-o fi spunând.

Pentru că lucrurile scăpaseră de sub control, nu le mai trăgeau palme după ceafă, nici foile din maculator nu le mai rupeau. „Să-i lăsăm, să vedem ce se întâmplă.“ S-a întâmplat că al nostru a mâncat fraze întregi, capitole, romane, iar celălalt tocmai invers. Părea că vor ajunge totuși la o limită. Nu mai avea ce mânca, nu mai avea ce adăuga.

Apoi, într-o zi, al nostru a mâncat, din neatentție, o oră din viață. Și a doua zi, o zi.

Marea mahmureală națională

Poate e momentul ca abstenenții, asceții, în fine, sihaștrii să facă un pas înapoi, căci mare lucru văd că nu s-a realizat în ultimele decenii, deși ne-am străduit cu toții să înaintăm spre viitor pe căile placate cu marmură ale virtuții (ori, noi suntem obișnuiți mai degrabă cu bitumul șmecherit la rețetă și turnat pe ploaie, care se macină și trebuie reparat în fiecare an). Poate că ar fi cazul să le dăm o șansă la cârma țării și vicioșilor, să vedem ce pot. Uite, de pildă, să-i scoatem de pe banca de rezerve pe marii băutori ai națiunii. Știu, veți obiecta că, slavă Domnului, nici până acum n-au stat pe bară, dar totuși...

Istoria marilor națiuni nu se scrie cu un număr exact de păhărele. Numerele exacte duhnesc a normă, a plan, a mediocritate. Doar n-o să ne-ntoarcem la cincinalele comunismului! De-aia se străduiește națiunea să bea ori prea

mult ori prea puțin. Așadar, propun un nou imn, în acord cu sprîțul: „Deșteaptă-te, române, dar nu exagera!“ Națiunii îi e frică de mediocritate ca de dracul gol.

„Ce-i de făcut?“ a fost întrebarea pe care, frământat de acest plan ușor alcoolizat de salvare a prezentului național, i-am pus-o zilele trecute interlocutoarei mele – o țuică isteată. Ce-i de făcut ca să nu ajungem la caneaua butoaielor cu poșirci ale Europei? Ce-i de făcut ca să spună și despre noi mapamondul bancuri cu bețivani simpatici, așa cum o face despre ruși și polonezi? Să bem, vezi bine. Dar ce? Nu mai sunt timpurile de altădată. E domeniul în care liderii ar avea o pâine de mâncat și o vadră de golit.

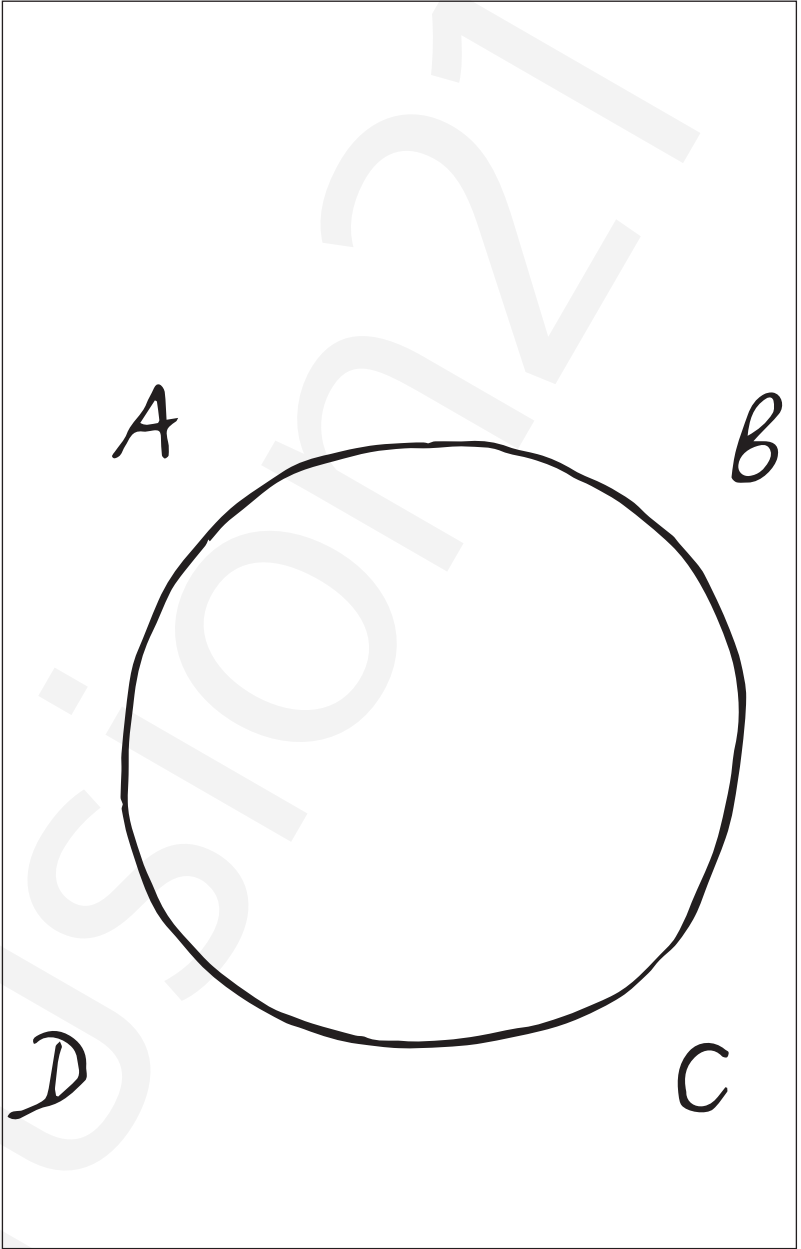
Pe vremea dictaturii (aia dinainte de '90) beam vioi. Nu exista concurență, solidaritatea clasei muncitoare se consolida pe mesele localurilor familiale, între două beri și desenele sugestive, executate cu sosuri pe fețele de masă perene. Din lipsă de halbe, românii îl adaptau cum puteau, prin bodegi, pe marele poet: „Fiarbă vinu-n cupe, spumege borcane...“ Da, da, se bea în mod obișnuit, pe la cârciumile de cartier mai ales, vin la borcan.

Dar acum, ne omoară cu zile capitalismul în fermentație. E ca apa de ploaie în pahare. Încheieturile se oxidează, gâtleurile nu mai sunt de inox, ca odinioară, ci dedulcite la produse de import, care cruță beregata și-o moleșesc, prețurile nu permit accesul la țările populare, s-a scumpit și pasta de dinți din care puteai scoate ceva de băut, la o adică. Anostul pândește absența antrenamentului, naște monștri din somnul rațiunii de a bea. Lipsesc faptele eroice, setea ancestrală care face să clocotească vinul în vine, lipsesc momentele bărbăției adevărate, când țoiul se smucește peste cap, nu ca acum, lălăială de ceasuri la țuica americană de grăunțe. Ce-i de făcut?

O șansă ar fi să dea americanii năvală și să rechiziționeze damigeana Europei. Până ne trezim noi, a doua zi, coloni-

zarea e gata, n-ai vreme să zici nici „hai noroc“ ca lumea. Ei, după ce ne dezmetim, a doua zi de la invazie, și vedem că treaba-i deja rezolvată, cine mai știe că tu n-ai fost acolo când s-a turnat în pahare? Ne exprimăm azeziunea, cerem să ni se ceară și nouă sanitari care știu să treacă spirtul prin lipie, ce-o mai fi nevoie. Stingem patimile cu sifoane aduse de-acasă. Ne batem cu ghearele și cu dinții să fim și noi admiși pe lista celor care trec la austeritate pentru ghiftuirea celor care nu trec. Austeritatea e postul nostru cel mare. Dacă-l ținem cum trebuie (las' că știm noi, de veacuri, cum să-l mai fentăm) suntem lăudați, mângâiați pe creștet, îndemnați să ne toastăm rugăciunile către cine chefuieste la mesele cu frapiere pline. Ne facem că n-auzim râgâielile bogaților lumii, pe lângă care ne gudurăm, iar dacă le-auzim din greșeală, ne minunăm ce voci frumoase face băutura.

După asta, nu se poate să nu dea și ei (încă) o țuică.

Nemții, un popor timid

Se spune despre nemți că ar fi oameni reci, flegmatici, duri. Am fost în Germania odată, în trecere, și pot să spun că nu e nimic adevărat în toate astea. Bazaconii! În realitate, nemții sunt sensibili, sperioși, cam timizi.

Am mers o zi și o noapte cu autocarul. Ne-am oprit în parcare a unei benzinării, să ne dezmoțim, să luăm un pic de aer. Că era parcare a unei benzinării ne-am dat seama abia când am coborât și ne-am fâțâit nițel. Pe fereastră se vedea cu totul altceva. Prea multă lumină. „Bă, acilea e opera!“ a strigat unul. Nemții au dat cu ochii de autocarul nostru și s-au ascuns care pe unde-a putut.

După cinci minute am nimerit toaletele. Cu un urlet de entuziasm, am năvălit să ne spălăm, ca orice om civilizată. Înăuntru, alți nemți. S-au ghemuit într-un colț, urmărind speriați bătaia cu apă, baloanele de săpun lichid, carnavalul

cu serpentine de hârtie igienică roz, vernil, albă. Cât am tras de ei, să se bucure cu noi, cât am strigat la dâșii, n-am scos decât „bite, bite“.

Băieții s-au săpunit bine, până la brâu. Pe urmă și-au frecat vârtos picioarele. După o zi și-o noapte în autocar, optzeci de șosete se simt mai mult decât două. Nemții fac lucruri solide, dar la ghiuvete – vai mama lor! Un băiat a pus ambele picioare în ghiuvetă, să le săpunească mai bine, și a căzut cu ghiuveta.

De răs, l-am auzit doar târziu pe unul de-ai noștri, strigând din budă. Se blocase acolo. O voce automată îi spunea că ușa se deschide doar dacă trage apa. Dar el nu știa limba vocii automate. Și chiar dacă ar fi știut limba, nu știa de unde se trage apa. I-am scos pe nemți din dulapul în care se ascuseseră. Le-am cerut prin semne să-l elibereze pe colegul nostru. Altceva decât „bite, bite“ n-am scos de la dâșii. A trebuit să spargem broasca. Credeam că dacă tragi apa și se deschide ușa, atunci când spargi ușa se trage automat apa. Aiurea!

Când am ieșit din toalete, proaspeți, și ne-am îndreptat spre autocar, să pornim mai departe, spre Paris, sumedenie de nemți fugeau peste câmp. În curând nu s-au mai văzut. Nemții sunt extraordinar de sensibili.